בלעדי: קציני מודיעין השב"ס, שפיענחו את המידע על ח"כ גטאס ומסכלים מתוך הכלא פיגועי טרור - נחשפים > שוש מולא

גיליון 2963 | ח' בטבת תשע"ז | 6.1.2017

ידיעות 7

ידיעות אחרונות

השנים האבודות
של ג'ורג' מייקל
יעיב חליל, לונדון > 50

תחקיר

שבט וודקה

"מסיבות שכב"ג" ("שכבה בוגרת") של הצופים היו פעם מפגשי חניכים תמימים של בני 15 ומעלה. אלא ש"ידיעות אחרונות" חושף: יותר ויותר "מסיבות שכב"ג" בכל רחבי הארץ הפכו כיסוי לחגיגות אלכוהול פרועות, שבהן קטינים שותים עד אובדן חושים - ולא פעם מסתיימות באשפוז. הצופים: המסיבות אינן במסגרת פעילות של התנועה ואנו נאבקים בתופעה. חלק ראשון בתחקיר על הרגלי האלכוהול החדשים של הנוער הישראלי

אמיר שואן > 30

המבחן
של
ליהיא
ארינר
> 50

אירוע סוף > תכירו: אור, הבת של שי פירון, מפיקת הלוויות > 44

אמי הגנרלית 20

06.01.17

מעכשיו
"7 ימים" גם בנייד
להורדה ב־APP STORE וב־GOOGLE PLAY

7 ימים | מוסף סוף השבוע של ידיעות אחרונות | גיליון 2763 | ח' בטבת תשע"ז

44

50

60

צילומים: רמי זרנגר, רייטרס, רון פרידה

30 שכב"ג על הזמן
יותר ויותר מסיבות שכב"ג (שכבה בוגרת) שמארגנים חניכי הצופים הופכות לכיסוי למפגשי אלכוהול פרועים / **אמיר שואן**

36 מידע פנימי
תבירו: קציני המודיעין של שב"ס, האנשים שתפסו את ח"כ באסל גטאס עם הטלפונים, יוצאים לאור / **שוש מולא**

44 עושה אקזיט
אור פירון־זומר, הבת של השר לשעבר שי פירון, היא מארגנת הלוויות, למי שרוצה פרידה קצת אחרת. ראיון / **סמדר שיר**

50 שיר סיום
גמילה, צדקה ואבילו תוכניות לאיחוד של וואם (!). מסע בעקבות השנים האחרונות בחייו של ג'ורג' מייקל / **יניב חלילי, לונדון**

56 בין אדום לחבריו
זה שאוהדי הפועל לא סלחו לגילי ורמזט על העזיבה, לא אומר שהוא לא ידבר על קריסת קבוצת נעוריו / **נדב צנציפר**

60 מינוס 30 החדש
אז הלכנו לשמוע מליהיא גרינר איך נשלו ממנה 30 קילו, וקיבלנו גם מונולוג על הטרדות מיניות ועל דנה רון / **אלון הדר**

איור השער: אופיר בגן

מכתבים / 12

סוד מדשן: רק באפליקציה

15 שלמה ארצי
18 רעגן שקד
20 תיאלה מנדון דקל
24 חנוך דאום
26 מיקה אלמוג
64 העלוקה בשישי
66 נירה רוסו
68 ישראל אהרוני
70 מרים בנימיני
72 שעות נוספות
77 קרן פלס
78 דנה ספקטור
+ יורם יובל

עורך: גדי בלום | כתובת המערכת: רחוב נח מוזס 1 ראשון־לציון. ת"ד 1109 טל': 03־6082222 פקס: 03־6082234

סמדר שיר + צילומים: רמי זרנגר

על החיים ועל המוות

רשימת מוזמנים בהלוויה? פלייליסט להאזנה ליד הקבר? חבילת ניחומים לשבעה? בעיני אור פירון־זומר, בתו הבכורה של שר החינוך לשעבר שי פירון, אין כל סיבה שאנשים לא ייפרדו יפה מהחיים. אז היא ושותפתה הקימו חברה ייחודית לשירותי ליווי לאבלים, ואף אירגנו לא מעט הלוויות מתוקשרות. בשמחת חיים היא מספרת מה לבחורה בת 28 ולמוות, מה דעתו של אבא על העסק החדש שלה ועל מה היא חולמת (רמז: זה קשור במצבות)

לפני 13 שנה הלכה לעולמה רחל ריקמן, סבתו של שר החינוך לשעבר, הרב שי פירון. "היא הייתה הסבתא־רבתא שלי", מספרת אור פירון־זומר, בתו הבכורה. "חלקת הקבר שלה הייתה מוכנה ליד קברו של בעלה, הסבא־רבא שלי. זה מקובל, אלא שגם המצבה שלה כבר הייתה מוכנה. היא דאגה לחרוט את שמה ותאריך הלידה שלה, ורק מועד פטי־רתה היה חסר. במקביל היא הכינה רשימת מוזמנים".

כמו להתונה?

"בדיוק. היא נפטרה בסוף שנות ה־80 לחייה, כך שהיה לה זמן להתכונן. אני זוכרת שעניתי לטלפון בבית, וכשאנשים צילצלו לברר את מועד הלוויה בדקתי אם הם בר־שימת המוזמנים או לא. היו כמה קטעים לא נעימים. איך אני יכולה לעצור מכר רחוק שרוצה לחלוק לה כבוד אחרון? אבל אמרתי למטלפנים, 'זה מה שרצתה המנוחה' והערכ־תי את האומץ שלה לתכנן לעצמה את הסוף. המוות הוא חלק מהחיים, לא?"

באותה תקופה, פירון־זומר לא העלתה בדעתה שארגון הלוויות יהפוך למקצו־עה. היא הייתה בסך הכל תלמידה בת 15 באולפנה באלקנה. "לא ידעתי מה אני רוצה להיות", היא מודה, "אבל ידעתי בביטחון מר־חלט מה אני לא רוצה".

מה?

"לא מורה, מפני שהוריי הם אנשי חינוך. ידעתי גם שאני לא רוצה לעסוק בפוליטיקה, ולא בגלל אבא, הוא עוד לא היה אז בפר־ליטיקה, אלא בגלל אמא שלו, סבתא אסתר האגרתית, שמכהנת עד עצם היום הזה כסג־נית ראש עיריית בת־ים. ברמיון שלי ראיתי את עצמי כפורצת דרך. באיזה תחום? לא היה לי מושג".

בגיל 28, אפשר לומר שאור פירון־זומר מצאה את ייעודה. יחד עם הילה ותקין הקי־מה לפני כשנתיים את "סופיה" ("סוף מאת השם"), חברה ייחודית שמעניקה שירותי ליווי והדרכה למשפחה המתאבלת, חוסכת ממנה את נפתולי הביורוקרטיה, מאפש־רת לה לכבד את רצונו של הנפטר, ובעי־קר משחררת אותה מכל ההאפרים שעטים עליה ומנצלים את מצוקתה. את טבילת האש ערכה "סופיה" בהלוויה של השר לשעבר אורי אורבך.

"לא מדובר רק בהפקת ההלוויה, אלא בעסק שמעניק שירותי אבל", היא מבהירה, "זה הבדל עקרוני. פחות מעשירית ממקרי המוות בישראל מתרחשים באופן פתאומי. ברוב המקרים האבל מתחיל הרבה לפני הפ־טירה ומסתיים הרבה אחריה. ההלוויה היא רק צעד אחד בדרך, אבל היא זו שתלווה את בני המשפחה בעתיד. הם ימשיכו לדבר על ההס־פד שלא נשמע בגלל היעדר הגברה, על הק־

אור פירון־זומר. "המוזה 'להשתטח על הקבר' איבד את תוקפו. מי שרוצה להתקרב למת חייב להצטייר בסולם"

איפור: ריות שור. סטיילינג: נעם בן דוד. בגדים: יהודית מירב, שירה M, J privet collection, MIOLA. תכשיטים: ע.צלם: שגיב כהן

שישה שהתעלפה בשמש בגלל היעדר ציליות וגם על הפקקים בשביל המוביל לבית הקברות בגלל היעדר סדרנים. אלה הזיכרונות שהל־וויה אמורה לשאת איתה? למה הלוויה לא יכו־לה להיות אירוע מכבד ומכובד כמו בחו"ל?"

למה בחורה צעירה במוך מחליטה להקדיש את חייה למוות?

"בעיניי זה להפך. אני עוסקת בחיים, בזי־כרון ובהנצחה. מרגע שהתחלתי לגלגל את הרעיון, קיבלתי את ברכת הדרך מכולם. ברור שגם מהמשפחה".

מכנסיים זה הגבול

שישה ילדים, חלקם כבר בעלי משפחות, יושבים בשולחן השבת של ברוריה ושי פי־רון, חלקם פתוחים יותר מבחינה דתית, כמוה וכמו אביה בגרסתו הנוכחית, חלקם דתיים שמרניים יותר, ש"הם הגרסה הישנה של אבא, כשהוא ראה את החיים בשחור ולבן ונתן תשובות חדות וחד־משמעיות בעניין הומואים ואורך החצאית באתר כיפה, שלימים העלו אותן מהאוב כדי לנגח אותו בכנסת".

אחותה הדס, למשל, הצעירה ממנה בשנה, היא "דוסית, דוסית ועוד פעם דוסית. בא־קסטרים. גרה בקריית־ארבע ובעלה לומד בישיבת שבי חברון. כבר בילדות היא הייתה הרבה יותר דתייה ממני, ורבנו המון על הרקע הזה. רק בשנים האחרונות למדנו לקבל זו את זו, אבל לאחרונה פרץ בינינו ויכוח כשסיפ־רתי שלקחתי את הבנות ל'מותק של פסטי־בל'. בעיני הדס זה 'המתייוונים שניצחו את היהודים', והיא לוקחת את ילדיה רק להצגות בנוסח 'שלומי ויהודה מדליקים גרות במנהרת האבות'.

"אני יכולה להבין מאיפה זה בא. ההורים אסרו עליי ללכת למופעים של 'קטנטנות' ו'המורדים'. תועבה. האנגלית שלי דפוקה בגלל שבבית היה אסור לשמוע מוזיקה לוע־זית, מפני ש'זה לא שלנו'. הלכתי לחברה כדי לשמוע את בריטני ספירס. הטלוויזיה הייתה בארון והוצאה ממנו רק לרגל פיגוע או אירוע ממלכתי, וגם אז אמא דרשה שנראה רק את 'האסופית'. חיפשנו סרטים נקיים".

מעולם לא עלו בך הרהורי כפירה?

"אמא שלי, במהותה, יותר שמרנית מאבא. היא אדם שקט ורגוע ועובדת את השם ממקום מאוד פשוט וברור, של מה מותר ומה אסור. היא קונטרה מושלמת לאבא, שכל היום דן עם עצמו ואיתנו ועם כל מי שמוכן להקשיב לו. בגלל כבוד הורים, וגם בגלל המקום הציבורי של אבא, הכי רחוק שהר־שיתי לעצמי זה ללבוש מכנסיים. ואבא כבר לא בודק אם החצאית שלי מעל או מתחת לברך. זה שולי. אני משתדלת להיות אדם טוב ומאמינה שאלוהים רוצה שיהיה לי טוב".

בנוסף לה ולהדס, מונים האחים גם את אביה (25, משרת בקבע), איתן (22, חייל קרבי), נעם (תל־מידת י"א בכפר פינס) וג', 12, שאסור לנקוב בשמו המלא מפני שהוא ילד אומנה. "הוא לא אחי הביולוגי, אבל כשמגדלים מישהו מגיל שלושה חודשים הוא הכי ביולוגי בעולם", היא אומרת. "הייתי בת 17 כשהוא הגיע אלינו, ומהר מאוד הוא הפך לאח רגיל. עכשיו הוא לומד בכיתה ז' בישיבה באלקנה, ואנח־נו מתחילים בהכנות לבר־המצווה. הוא הח־ליט שכל המשפחה תעלה את 'ספר הג'ונגל', כשהוא בתפקיד מוגלי, ומחלק לנו תפקידים. אני מנסה לשכנע אותו שעדיף שיעלה מופע סטנד־אפ".

הוא מוגבל בידיו וברגליו, לא פשוט לגדל ילד כזה.

"זה הרבה יותר פשוט ממה שנשמע. לפני שבע שנים, כשילדתי את שחר, בתי הבכורה, נראה לי מוזר שהיא יצאה עם שתי ידיים. ג', עם מה שיש לו, מסתדר נהדר".

אורבך ז"ל. שלושים עם חיוך

וינשטיין ז"ל. הלוויה עם ורדים

אזימוב ז"ל. הלוויה עם שיר

להתחתן בגיל צעיר

היא עצמה נולדה בירושלים, עקרה עם הוריה לעפרה ופרט לחמש שנים בקיבוץ עין־הנצי"ב, היא חיה באורנית, שם היא מת־גוררת גם היום, עם בעלה ושלוש בנותיהם. לדבריה, בנעוריה לא הופעל עליה לחץ לה־צטיין בלימודים, "אבל הצטיינתי מפני שזה לא היה יותר מדי קשה וגם מפני שבמהותי אני פרפקציוניסטית. אבא ואני למדנו ביחד תושב"ע וגמרא, וכשהוא נכנס למשרד החי־נוך והחל לדבר על 'למידה משמעותית' הב־נתי את כוונתו. יסודות הלימוד שהוא הרגים לי בגמרא התבססו על חשיבה, לא על שינון בלבד, והם שירתו אותי במקצועות נוספים. אבא נהג לצלצל אליי אחרי כל מתכונת או בגרות לשאול איך היה. כשהוא צילצל כמה פעמים ביום ושאל, 'אור, מה הממוצע שלך בבגרות?' הבנתי שאני על רמקול ושהוא רוצה להתגאות בי".

בזכות ההצטיינות במתמטיקה היא התח־ברה לגל זומר, בן גילה והיום בעלה. "גרלנו ביחד, הוא גר באורנית, ארבעה בתים מאיתנו. לימדתי את גל מתמטיקה, השקעתי בו המון שעות ומאז אנחנו עושים הכל ביחד. בכל פעם שנפרדנו נפל עליו מבחן. הוא צילצל ואמר, 'אור, אני יודע שנפרדת ממני אתמול, אבל אני חייב עזרה'. בסוף הוא הוציא בבגרות 96, שתי נקודות יותר ממני".

נפרדתם הרבה? למה?

"בגלל שטויות של ילדים. גל הכריז, 'אני לוקח את החיים לאט־לאט, אני אתחתן רק בגיל 28'. אבל מי מוביל את העולם? אנחנו, הנשים. התחתנו בגיל 19 וחצי. כיום, אחרי שירות כהסדרניק, הוא רואה חשבון בהתמ־חות, ובגיל 28, גל כבר אבא לשלוש".

מה ברור להתחתן בגיל כל כך צעיר?

"לזוג דתי ששומר הלכה ושומר נגיעה, הביחד מוגבל. או שמתחתנים או שמתוסכלים מזה שלא מתחתנים. הייתי אחרי שנתיים של שירות לאומי. התחלתי אותו באולפנה לנע־רות בסיכון, שבה איבדתי את שמחת החיים שלי. עמדתי מול בנות שכבר התנסו בגב־רים, באלכוהול, בסמים ובזנות, ולא סיפקו לי כלים להתמודד איתן. ביום שאחת מהן איימה להרוג אותי בסכין, עזבתי לטובת משפחתון ברמת־גן. בסיום השירות למדתי תורה במשך חצי שנה במדרשת מגדל־עוז כדי לרפא את הנפש".

ואז הוא הציע לך נישואים?

"עד היום הוא לא הציע לי. דיברנו על זה במשך שנים וסיכמנו על היום שבו נבשר להורים. ערב קודם לכן גל צילצל אליי, 'אני חולה, אולי נדחה?' עניתי, 'אם לא נבשר להם היום, זה לא יקרה'. קנינו שני זרי פרחים, הלכנו להורים והודענו, 'מזל טוב, אנחנו מתחתנים'. לדעתי, את מתחתנת עם בן הזוג שלך וגם עם הפוטנציאל שלו לעתיד. ידעתי שהחבר הראשון שלי יהיה גם האחרון והמושלם. יש לי חברה בת 30 שאומרת, 'אני כבר אדם מגובש, איך אכ־ניס לחיים שלי עוד אדם מגובש?' לנו הייתה הזכות להתעצב ביחד".

מי הצביע ללפיד

הקשר בינה לבין אביה היה תמיד קרוב. "גם עבדתי איתו. למשל, הייתי הרכזת החברתית של הבנים בישיבה שלו. חששתי מאוד מהכ־ניסה שלו לפוליטיקה, אבל חשבתי שזה נכון בשבילו. זה היה החלום שלו, להיות שר החי־נוך, אז למה לפספס את ההזדמנות להגשים? האמנתי ביאיר לפיד וב'יש עתיד', אבל אני יודעת שלא כל בני המשפחה שלנו הצביעו לאבא".

למה?

"כי יאיר עצר את התקציב לישיבות. די־ברנו על כך בארוחה משפחתית. לא תמיד פשוט בבית משפחת פירון, אבל תמיד מעניין שם. מאוד".

לדעתך אביך הצליח בתפקיד שר החינוך?

"גם אבא שלי וגם יאיר היו נורא תמימים. הם אמרו, 'יש לנו ארבע שנים, נשפר את המצב לאט־לאט'. אבא אמר, 'קודם אדבר על כל השינויים שמערכת החינוך חייבת לעבור ועם הזמן אטמיע אותם'. אחרי שנתיים, כשע־זב, הוא נשאר בגדר 'זה שמדבר', לא 'העושה', ומכאן נובע התסכול הגדול שלדעתי מלווה אותו עד היום. הוא ראה בעיני רוחו איך מע־רכת החינוך צריכה להיראות, ועצוב לו שהוא לא הצליח להביא אותה לשם. אבל לא נראה לי שהוא נמחק מהמערכת. מושגים שהוא טבע כמו 'למידה משמעותית' ו'האחר הוא אני' יישארו לעולם".

כשאביה כיהן כשר החינוך, היא הגיעה לעבוד במשרדו של השר לענייני אזרחים ותיקים, אורי אורבך ז"ל, שם גם הכירה את ותקין, שותפתה ל"סופיה". "סיימתי תואר ראשון בהצטיינות במדעי המדינה ותקשורת בבר־אילן, ילדתי את בתי השנייה, עמית, ועבדתי במשרה מלאה ביחסי ציבור, עד שה־בנתי שאני מעדיפה לעשות במקום לדברר", היא נזכרת. "אורי אורבך קיבל אותי למשרד לאזרחים ותיקים למרות ניגוד האינטרסים הגדול. בגלל אבא הקפדתי לא לגעת בשום

עם השותפה הילה ותקין (מימין). "קיבלו אותנו בזרועות פתוחות"

בית עלמין. "בקצב הנוכחי לא ירחק היום שבו ייאלצו להרוס בתים כדי להקים בתי קברות"

ושא שקשור בחינוך. כשהרמנו את פרויקט אזרחים ותיקים חוזרים לבית ספר', לא עיר־תי אותו במילה".

איך שר החינוך התייחס לעבודתך במשרד הממשלתי מתחרה?

"לפני שאבא נכנס לפוליטיקה ערכנו בי־נינו הסכם. כשמישהו מעליב את אבא שלי – הוא שוכח וממשיך הלאה, ואילו אני זוכרת, ליתר ביטחון גם כותבת את זה בפנקס השי־חור. עם כניסתו לפוליטיקה, אורי העלה פוסט שנון בנוסח 'אם כבר החלטת ללכת על פולי־טיקה, למה אתה עושה את זה דווקא עם מגיש טלוויזיה?' זה עשה המון בלגן במשפחה שלנו, מפני שאחיי השמרנים ראו באורי את הסמל הליברלי והשפוי. הם הטיחו באבא, 'אפילו הבן אדם הזה אומר לך שאתה חי בסרט'. כשנכנס־תי למשרד הזכרתי לאורי את הפוסט העוקצני וצחקנו. אבא, כפי שהתחייב בהסכם, שכח".

בפברואר 2015 נפטר אורבך. "במשך תקו־פה ארוכה הסתרנו את מחלתו מפני שזה מה שהוא ביקש", מספרת ותקין, 42, נשואה ואם לארבעה בנים מעפרה, שהייתה יועצת לע־ניייני פרויקטים של השר. "המשרד התנהל כאילו הכל כרגיל. ידענו שיש ימים שבהם הוא חלש מאוד ונוזל מהספה. אפילו כשאושפז בטיפול נמרץ לא היינו מודעים לחומרת המצב. אנחנו, היועצים, התחלנו לעשות תור־נויות מאחורי הרלת כדי לעזור למיכל ולילי־רים. עמדתי ליד מיטתו, יחד עם בני משפחתו, עירית לינור וח"כ אילן גילאון כשהוא נשם את נשימתו האחרונה.

"המשפחה ביקשה לערוך הלוויה מיידית בבית העלמין במודיעין, והתחלתי לארגן – מי יישב ליד מי, מי ינאם ומי לא יוכל לעבור סלקציה בגלל נוכחותו של ראש הממשלה. ואז התחלתי להתארגן לשבעה הגרולה, והמ־שכתי לארגון יום השלושים. מצאנו בארכיון סרטונים מצחיקים, הפכנו אותם למצגת, וזה לא היה ערב עצוב, אלא ערב עם חיוך וקריצה, כמו שאורי היה".

ימים ספורים אחרי פטירת השר פוטר כל צוות המשרד ("היינו במשרות אמון, אז הע־ריפו לא להשאיר אף זכר", מציינת ותקין), ושתיהן הפכו למובטלות מאונס. "קיבלתי הצעות עבודה", מדייקת פירון־זומר, "אבל הצעות למנכ"ל עמותות נראו לי קטנות מדי לעומת הדברים הגדולים שעשינו במשרד. חיפשתי את הדבר שיכול לחולל שינוי תברתי ברמה הכי גבוהה".

מכיפות ועד עישיו

כשרותקה למיטתה לשמירת היריון עם בתה הקטנה, אביב, היום בת כשנתיים, סיפרה לה ותקין על החלום להקים חברה לשירותי הלוויות, שמקנן בה כבר שנים. "הדעה הרווחת היא שהלוויות אזרחיות שמתקיימות בבתי עלמין פרטיים יכולות להיות יפות ומושק־עות, ואילו הלוויות דתיות נראות אותו הדבר, כשאיש החברה קדישא ממלמל מתחת לזקן בשפה שאף אחד לא מבין ומאיץ בקהל להתק־דם מפני שכל 20 דקות יוצאת הלוויה חדשה", הן מסבירות. "אנשים חושבים שהלוויה אז־רחית יכולה להיות מכוברת מפני שהמנוח מורד בארון, ואילו בקבורה היהודית הוא נזרק לאדמה. אז התחלנו ללמוד את הנושא לעומק. אגב, בקבורה יהודית מותר ארון בתנאי שב־חלקו התחתון יש חורים. כנשים דתיות עצוב לנו להיווכח שהציבור החילוני רואה רק את הפנים המכוערות של הדת כשהוא נתקל בה בתעודת כשרות, בגירושים ובהלוויה".

יש עכשיו בתי עלמין שבהם קוברים לגובה, במקום קרוב לאדמה.

"המדינה לא מקצה משאבים לפיתוח בתי עלמין, ואנשי החברה קדישא, שאחראים על פיתוחם, הפכו, בחסות המדינה, לסוחרי נדל"ן. בקצב הנוכחי לא ירחק היום שבו ייאלצו לה־רוס בתים כדי להקים בתי קברות. ברעננה עדיין מאפשרים לבני זוג לרכוש שתי חלקות, אחד ליד השני, אבל בבית העלמין בהרצליה עוברים עכשיו על חלקות משפחתיות של שישה־שמונה אנשים, בירושלים המציאו פתרון של מנהרה מתחת להר המנוחות שבה קוברים לגובה, ובירקון קוברים בבניין שנראה כמו חניון. יש תעריף מיוחד ל'פנטהאוז'. המונח 'להשתטח על הקבר' איבד את תוקפו מפני שאין מקום להנחת אבן. מי שרוצה להתקרב למת חייב להצטייד בסולם".

איך קיבלו אתכן בחברה קדישא?

"אודית מסמי מפורום חברות הקדישא בישראל קיבלה אותנו בזרועות פתוחות. בפעם הראשונה שהתקשרתי אליה היא אמרה, 'כמה חיכינו לכן', ומאז היא רק עוזרת ועוזרת כדי שנצליח. היא מבינה במה חברה קדישא טובים ובמה הם טובים פחות. האדם שלפני חמש דקות סיים לטהר גופה, ותיפקד גם כחזן וכקברן, לא מסוגל לקדם את פני המשפחה שמגיעה להלוויה. אין לו אופי של שירותיות וחמלה".

הדעה החמורה ביותר בתחום הזה היא, לדבריה, החאפרים. "איך קורה שחמש דקות אחרי קביעת המוות דופקים בדלת ונכנס בעל

"הדעה הרווחת היא שהלוויות אזרחיות שמתקיימות בבתי עלמין פרטיים יכולות להיות יפות ומושקעות, ואילו בהלוויות דתיות איש החברה קדישא ממלמל מתחת לזקן בשפה שאף אחד לא מבין. למה הלוויה לא יכולה להיות אירוע מכבד ומכובד כמו בחו"ל?"

"אחותי הדס היא דוסית באקסטרים. לאחרונה לקחתי את הבנות ל'מותק של פסטיבל'. בעיניה זה 'המתייוונים שניצחו את היהודים'. אני יכולה להבין מאיפה זה בא. האנגלית שלי דפוקה בגלל שבבית אסרו לשמוע מוזיקה לועזית. הלכתי לחברה כדי לשמוע את בריטני ספירס"

עם בעלה גל, והבנות (מימין) עמית, אביב ושחר

אמבולנס פרטי שאומר למשפחה, 'אני אראג להובלה ולקבורה?' זה לא מקרי. יש אנשים שדואגים להעביר את הפרטים לנהגי אמבו־לנס פרטיים שגובים סכומי עתק. בחיפה מי־שהו ביקש וקיבל 2,800 שקל עבור נסיעה של חצי קילומטר, אחסון הגופה בקירור והובלתה לבית הקברות. איש האמבולנס הפרטי, הרא־שון שהגיע, רוחק במשפחה, 'תחליטו מהר', והמשפחה לא מעלה בדעתה שכל אדם שנ־פטר זכאי לאמבולנס חינם. ח"כ מרב מיכאלי מריצה עכשיו הצעת חוק שתאסור על נהגי אמבולנס להציע שירותים נוספים".

פירון־זומר איתרה את בתה של אסתי וינ־שטיין, חסידת גור לשעבר שהתאבדה בע־קבות הניתוק מילדיה, הציעה הלוויה חינם, ובמו ידיה גררה לשם מאות ורדים צבעוניים. ותקין התנדבה להנחות את מסע הלוויה של אולה אזימוב, שבגיל שלוש אביה נתן לה לש־תות חומצה וכתוצאה מכך התקשתה עד מאוד לדבר. אזימוב ביקשה שבהלוויה שלה ינוגן השיר "הייתי כאן" של עברי לידר ונתן גושן. בכל לוויה נוכחת אחת מהן, גם כדי לסייע וגם כדי לסלק מטרידים – מאנשים שמתעקשים לנאום בהלוויה, למרות שאינם מופיעים בר־שימה, ועד לבוני מצבות שמחלקים כרטיסי ביקור ומבטיחים מחיר מציאה.

תמורת 4,700 שקל הן מציעות מגוון שי־רותים: ממערכת הגברה ועד כיסאות, מטריות וציליות להלוויה; מכיפות ועד חבילות טישיו לשבעה; מכותבי הספדים ועד לפסיכולוגית ילדים שנותנת סיוע; מהדפסת מודעות אבל ועד ל"חבילת ניחומים", ערכת קפה עם חטי־פים ומפיות הנושאות את שם המנחם. "ואני לא אעצור בזה", מבטיחה פירון־זומר. "מי החליט שהמצבה חייבת להיות מאבן שמדי כמה שנים צריך לחדש בה את האותיות שנשחקו? אני אמצא תומר אחר שיקבל אישור הלכתי".

כבר חשבת על ההלוויה שלך?

"אוף", היא נאנחת. "העבודה מזמנת לי הרבה מחשבות, אבל עוד לא הגעתי להחלטה סופית. אבא שלי, לעומתי, כבר יודע איך הוא רוצה להיקבר. הוא גם הרכיב את רשימת הפלייליסט. ביקשתי ממנו שלא ימהר". ●

ssidi@bezeqint.net

פירון. "רוצה להתנאות בי"

צילומים: אלכס קולומויסקי, בצאל בוהליה, רמה קפלן, שאטרסטוק, מתוך הפייסבוק